

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

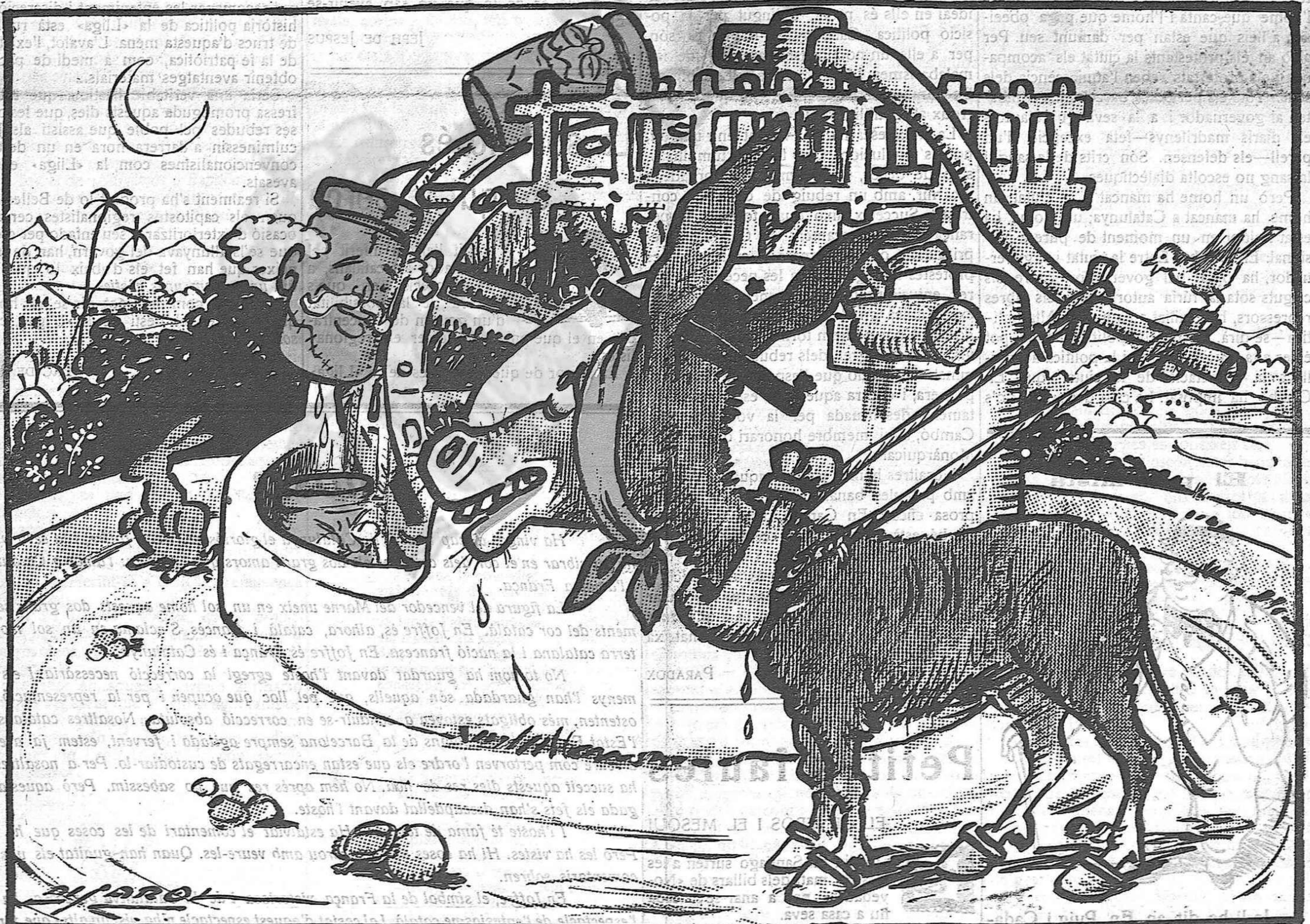
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

VOLTANT LA SINIA

—«Crisis històrica», i ens aturem en aquest catúfol?... Mai més crec en l'Història.

Adéu-siau

Ahir vos donavem, mariscal, la benvinguda. Avui us donem comiat.

Adéu-siau, mariscal de mariscals, que haveu trepitjat Catalunya i la haveu sentida encesa i bategant, com una terra volcànica

Adéu-siau, mariscal, que heu compartit amb nosaltres el pa i el vi, oferts no protocolariament, sinó amb el fervor hospitalari degut al patriarca gloriós.

Adéu-siau, després d'haver rebut el nostre homenatge de poble frisós de llibertat, de poble que ha patit amb vos, mariscal, les engunies de la guerra i que ara us ha volgut mostrar la seva ànima.

Adéu-siau, i quan ja sigueu dins de França, penseu que potser si que som una mica meridionals, però és que tenim cor i que aquest cor és ben nostre i de França, perquè aquells voluntaris que abraçàreu, condecorats i mutilats, són com nosaltres, pensen com nosaltres.

I al pendre comiat, mariscal no és per a sempre, car ja està unit el vostre nom al de Catalunya. Es comiat d'un dia. I descoberts, sense cap rigidesa, amb l'emoció en el cor i en els ulls, tornem a repetir els visques de la nostra benvinguda: *Visca Joffre! Visca la França! I aleshores no ho cridàrem, però ara sí: Visca Catalunya!*

El mancament d'En Cambó

QUEIX xiulet meu no va a trobar an el governador civil, ni als seus agents, ni als pobres diables de la Unió Monàrquica. Va més amunt. Arriba fins an En Cambó.

Tothom ha complert amb el seu deure, els perseguïdors i els perseguïts. Tenen aquestes topades la fatalitat de lo inexquívale; i l'home que cantà i l'home que pega obeïxen a lleis que estan per damunt seu. Per això an els protestants la ciutat els acompanya i els protestats reben l'aquiescència dels seus. Tots els periòdics barcelonins combaten al governador i a la seva guàrdia; tots els diaris madrilenys—feta excepció d'un parell—els defensen. Són crítics de la sang, i la sang no escolta dialèctiques.

Però un home ha mancat a la ciutat; un home ha mancat a Catalunya; un home ha estat traïdor en un moment de puresa passional: En Cambó. Entre la ciutat i el governador, ha optat pel governador. Entre els caiguts sota la fúria autoritària i els sabres repressors, ha auxiliat an aquests. Alta política—se dirà. Però l'alta política també pot ésser alta traïció. I avui ni la política aconsellava la retractació de la ciutat, que En Cambó ha imposat. La crisi declarada, no's

podia sostenir un govern favorable a Catalunya. El governador, dimisionari—i el senyor Cambó ho sap,—havia d'ésser substituït. Què és, doncs, lo que ha empès an En Cambó a demanar una rectificació en la protesta? Quins interessos defensava? No serien certament els de Catalunya, quan els ha amagat.

Quina íntima semblança se va establert entre el senyor Cambó i el senyor Lerroux! Els dos han crescut excitant al poble i fent paròdies revolucionàries; els dos, també, han acabat en un idèntic conservadurisme productiu. Els dos criden en tota ocasió d'exaltament popular: «détureu-vos!», i als banquers i als homes d'afers «endavant!» El ideal en ells és profit, obtingut per la posició política. Catalunya i República són, per a ells, un nominalisme amb el que fan malabarismes. I la fórmula ja pot establir-se: En Cambó és al catalanisme, lo que En Lerroux al republicanisme.

La ciutat escarnida ha volgut tenir un gest, no pas revolucionari, no tan sols tumultuari, sinó de decor, i En Cambó l'ha tornada a escarnir, amb un rebuig de calculista contrariat. Succeeix això quan tornava l'esperança d'un redreçament de Catalunya deprimida. Com se tornarà a creure en les protestes de dignitat i en les necessàries hores entusiàstiques, si l'home representatiu excomunica an els il·luminats i an els orgullosos? Com podrem tornar a parlar d'agravis, si el més greu dels rebuts no ha determinat altra acció que l'espontània de l'hora primera, i encara aquesta ha estat immediatament desvirtuada per la voluntat d'En Cambó, avui membre honorari de la Unió Monàrquica?

Nosaltres hem d'escriure aquesta diatriba amb paraules banals, sense poguer posar-li prosa eficaç. En Cambó, aquesta vegada, també està escudat per la censura. Però el nostre xiulet se repeteix, i repetim que l'alta política d'En Cambó és alta traïció a Catalunya, i si tinguessim jerarquia popular invitariem a la joventut catalana a que anés a clavar el seu apòstrof en la porta mateixa d'En Cambó.

PARADOX

Petites faules

EL GENERÓS I EL MESQUI

N Jordi i En Santiago surten a les tres del matí dels billars de «Novedades» per a anar-se'n cada hu a casa seva.

En Santiago fuma molt. En Jordi no fuma. —Bo! Ara hi acabat les cerilles—diu En Santiago—tens un misto?

—Aquí tens la caps—respòn En Jordi.
Conversant, arriben davant la porta, de la casa on viu En Jordi. Aquest fica la clau al pany de la porta i obra la escala.
—Fins demà, Jordi.
—Fins demà, Santiago. Ah!... escolta. Dona'm una cerilla per a pujar fin al pis.
—Fuig home! Ja hi trobaràs a les fosques.

LA MALA CRIANÇA

En Caimitu s'ha criat com el porc d'En Tal'lura. Els seus pares no s'han cuidat mai de refrenar els seus instints de bestiola brava i ha pujat busca-raons, insolent i vanitós.

Durant la seva infància assaltava els horts veïns per a robar fruita; a la seva joventut enganyava noies; conquistava casades i era el terror de les tavernes i cafès del poble. Els seus pares estaven encantats d'aquell fill que era el pinxo del barri i els seus germans veïen amb complacència les brutalitats d'En Caimitu.

Però en aquest món tot té fi i també va acabar-se la paciència de la gent. A pallisses varen treure'l de cafès i tavernes, les dones li tombaren l'esquena, de les cases veïnes el foragitaren a cops de pedra i En Caimitu, avorrit i rabiós se reloguè a casa seva.

Però, fidel al seu mal caràcter, ara mou raons al seus germans i, per culpa de les seves fatxenderies i estupideses, a càl Caimitu és una mena d'infern.

EL PROGRÉS

Hi ha una cosa de la que el vell Eloi no sap avenir-se. El bon home recorda encara els llumets d'oli que ell, quan era noi, apagava amb una senzilla bufada. Després, més gran, al ficar-se al llit, d'un buf un xic més fortet apagava la vela. Ja home, bufant amb un xic més d'empenta apagava també fàcilment la llum del quinquè de petroli. Doncs, avui, bufant fins a reventar, no pot apagar la llum d'una bombeta elèctrica.

I d'això és de lo que no sap avenir-se l'Eloi.

JEPH DE JESPU

La sort no és de qui la cerca

A sorgit l'afront inferit pel governador als catalans, a l'hora precisa en que's parlava de la possibilitat d'un govern de concentració, en el que entrarien potser els regionalistes.

La remor de que els homes de la «Lliga»

formin novament part d'un govern, l'han esbombada aquests dies passats alguns diaris de Madrid, entre els que tenen fama de seriosos i d'estar al corrent dels misteris de la política.

Alguns d'aquests diaris, per exemple, *La Epoca*, deixà entreveure el fet de que al donar-se compte de que a Madrid es prescindia del concurs de la representació lliguera per a formar ministeri, els prohoms del partit s'haguessin enfadat, sortint precipitadament cap a Barcelona.

La versió, d'ésser certa, tindria la seva importància. Caldria confessar i tot que la bona estrella que de temps presideix l'actuació regionalista, lluny d'eclipar-se, segueix majestuosa la seva ruta, que ho és de salvació pels qui de temps i temps venen acaparant en profit propi quants esdeveniments polítics i socials esclaten en la nostra terra.

Què serien, més que una xamba extraordinària, els successos a que ha donat lloc la celebració dels Jocs Florals?

Per raons que salten al primer cop d'ull i en les que entren en gran part les circumstàncies, han sigut els homes de la «Lliga» amos i senyors de les nostres corporacions populars, els encarregats d'encarnar i donar forma a la protesta que amb motiu dels fets del passat diumenge formulà el nostre poble.

Tingui's en compte els termes de la queixa produïda pels representants de la Mancomunitat i la Diputació, per l'alcalde i els regidors, davant del governador civil. Faci's memòria de la fermesa i alcanç de les paraules contingudes en la nota remesa el diumenge a la nit al casal del Passeig de l'Aduana.

No podria ésser que bategués en el fons de l'agravi recollit pels tres presidents, el desig de valdre's novament de la torpesa de l'autoritat i de la indignació sentida pels bons ciutadans, per a portar l'aigua al molí de la «Lliga»?

Repetides vegades s'ha fet servir d'escambell a les masses, a les que s'ha soliviantat i s'ha tret de casa seva, per a quan ha convingut recomanar-les enteniment i discreció. La història política de la «Lliga» està rublerta de trucs d'aquesta mena. L'avalot, l'exaltació de la fe patriòtica, com a medi de pactar i obtenir aventatges materials...

Seria una veritable llàstima que tota la fressa promoguda aquests dies, que les ofenses rebudes pel poble que assistí als Jocs, culminessin a darrera hora en un de tants convencionalismes com la «Lliga» ens té avesats.

Si realment s'ha produït lo de Belles Arts quan els capitosts regionalistes cercaven ocasió d'exterioritzar el seu enfado per creure que se'ls allunyava del govern, han de regoneixer que han fet els d'abaix lo que se'n diu *un pa com unes hosties*.

I que ara, com mai, pot dir-se als homes que regeixen el destí de la «Lliga», *cerca sort i...*

BAC DE RODA

El pessimista

—Ja li he dit an En Puig i Cadafalch; no t'en fumis gaire, que la teva breva perilla.

L'hoste

Ha vingut al cap i casal de Catalunya el gloriós mariscal Joffre, i la seva visita ha fet vibrar en el cor dels catalans els dos grans amors que l'omplen: l'amor a Catalunya i l'amor a França.

La figura del vencedor del Marne uneix en un sol home aquests dos grans sentiments del cor català. En Joffre és, ahora, català i francès. S'aclama en un sol mot la terra catalana i la nació francesa. En Joffre és França i és Catalunya.

No tothom ha guardat davant l'hoste egregi la correcció necessària. I els que menys l'han guardada són aquells, que pel lloc que ocupen i per la representació que ostenten, més obligats estaven a conduir-se en correcció absoluta. Nosaltres catalans de l'Estat Espanyol, barcelonins de la Barcelona sempre agitada i fervent, estem ja avesats a veure com pertorven l'ordre els que estan encarregats de custodiar-lo. Per a nosaltres no ha succeït aquests dies res de nou. No hem après res que no sabessim. Però aquesta vegada els fets s'han descapdellat davant l'hoste.

I l'hoste té fama de taciturn. Ha estalviat el comentari de les coses que ha vist. Però les ha vistes. Hi ha coses que n'ha prou amb veure-les. Quan han guaitat els ulls, els comentarís sobren.

En Joffre, el símbol de la França victoriosa i de la Catalunya generosa, ha vist l'espectacle de l'entusiasme català. I al costat d'aquest espectacle n'ha vist un altre que formà, amb aquell violent contrast. La comparació entre els dos espectacles haurà estat, per al hoste i els seus acompanyants, la millor prova de la justícia del ideal català.

AIXÍ ES GOVERNA

Per fi es veu que's fa justícia; puix si és cert que hi ha cinisme ho és també que hi ha civisme per netejar la brutícia.

Es vria que el cor taladra, però el govern ha fet penjar als que roben el menjar dels pobres... Hi ha cada lladrel...

També ha fet penjar al sostre tots els prevaricadós, i dels acaparadós no n'ha deixat ni la mostra.

No hi haurà qui tiri bombes ni cap traïdor assassi, ni Esteves amb bassi. Han finit les hecatombes.

Tampoc hi haurà cap disbauxa que no sigui autoritzada. Del món ja està eliminada per sempre més, la gran Xauxa.

Això tan trascendental, si qui m'ho ha dit no m'enganya, no es refereix pas a Espanya sinó al Africa Central.

Cinc centes peles per barba

El desig i l'obligació d'honorar an [En Joffre, ens allunyaren la setmana passada de les coses de la política.

Tornem-hi. Els diputats, en sessió secreta (?), s'han assignat cinc centes pessetes mensuals de sou.

Excusa: l'abolició de la franquícia postal, de la que durant anys i panys s'ha vingut abusant escandalosament al Congrés.

Lògicament, sembla que no hi ha més remei que pagar al qui treballa. Respecte a la feina que fan els diputats...

Cinc centes pessetes per barba suposen, al mes, unes dugues mil cinc centes cartes. Que quants s'han escaigut a escriure als diputats, diguin la premsa d'aquests en contestar...

Cinc centes pessetes mensuals, en el cas de que realitzessin els parlamentaris una tasca profitosa, suposarien una misèria. Coneguda la condició especialíssima del Parlament espanyol, suposa la modesta assignació ganes de carregar el Pressupost, ja de sí prou feixuc per al contribuïent.

Ara, si s'ha cercat la manera de començar i les cinc centes pessetes són l'aperitiu del tec en preparació... Més clar; si es confia en afegir més endavant un o més zeros a la quantitat...

Lo important, de moment, és que ja tenen els pares de la pàtria, fills, en gran part, de l'encasillat i de la tupinada lliure, cinc centes «endoles» per a afrontar el problema paorós de les subsistències.

Famílies com les d'En García Prieto, abundoses en el camp de la política espanyola, reuniran al mes una soldada, que Déu-n'hi-do.

Calculi's! Seran a cobrar els gendres, cunyats, cosins i demés, fins a la sexta o setima branca...

No seria d'estranyar que alguna d'aquestes famílies millorés i tot de pis.

Lo graciós del cas és que això de la supressió de la franquícia postal es convertirà, al cap d'avall, en un romanso.

Es treuran els bussons del Parlament, però es deixaran als ministeris.

Ja veuran com s'arreglen els diputats per a depositar les cartes en les dependències dels ministres.

Si no per altra cosa, per a seguir cobrant la gratificació o gratificacions amb que, a canvi d'acceptar la respectiva correspondència, els obsequien no poques entitats de caràcter industrial.

Els paganos rebrem, d'ara en avant, els anuncis de tal o qual específic, de la publicació d'aquesta o l'altra revista sicalíptica, amb el timbre del ministeri de Foment o de Instrucció Pública.

Que no? Al temps.

BOI

Després de la Conferència

Acabada la comèdia, amb honors de moixiganga, que en un xalet de San Remo va fer-se l'altra setmana, els aixelabrats artistes, després de felicitar-se mutuament pel brillant èxit conseguit, van posar en marxa els autos, i... a rivedercil, se'n varen entornar a casa.

I -aquí vé lo més hermós i que d'un modo palpable fa compondre que a San Remo no va haver-hi discrepàncies - se sap que cada un d'ells, un cop a la seva pàtria, ha convocat a una junta als polítics més notables, i els ha dat compte de tot amb aquestes breus paraules:

- Senyors: torno de San Remo i estic encantat. Encara no sé bé en lo que hem quedat ni tinc una idea exacta de lo que jo hauré promès, però, siguin burricades

lo que hem fet, siguin savieses, lo cert és que, del contacte de tots els representants de les parts interessades, n'ha sortit un embolic tan hermós que si no's talla a cops de sabre, no crec que ni a les sis de la tarda del jorn del Judici, estigui desenredat. Tots tractavem de pendre el pèl als demés; tots i amb molta diplomàcia, procuravem endossar el mort al més papanates; però, és clar, com que ningú de la quadrilla badava, l'engany no s'ha pogut fer, el mort ha quedat en l'aire, i a hores d'ara no se sap si l'enterrarem en caixa, o en mundo, o en portadora, o en cabàs d'espert o en gàbia. L'únic que puc afirmar és que les hores passades a San Remo no han servit de res; que hem extès una acta que pareix un trenca-caps. i que si quan vaig anarme'n el cel estava boirós, hi ha avui tanta turbonada, que, vostès que han adquirit ascendent sobre les masses, els haurien de fè entendre que convé amani el paraigües. - I tots, tots els delegats, el d'Anglaterra, el de França, el de Sèrbia, el de Turquia, el de Bèlgica, el d'Itàlia, el de Eslovàquia, el de Grècia... tots han dit igual. ¿Pot dar-se demostració més segura del resultat admirable de la Junta de San Remo? No. Això són faves comptades.

C. GUMÀ

El petit va replicar: -I jo també he sentit a dir: «Qui no risca no pisca»; o bé també: «Qui no posa el ventre en perill no mor fart»... Anem, anem, ja és temps que jo marxi.

El petit se va allunyar, i el gran va romandre. Un poc més lluny, en la forest, el petit va trobar la riera, la va travessar, i a la vora oposada va veure l'ósca que dormia; va agafar els ossets, se va posar a córrer sense girar-se, i va pujar la muntanya.

Apenes va arribar al cim, quan una gran generació el va anar a trobar i el va acompanyar a la ciutat, d'on el nomenaren tzar.

Va regnar cinc anys; l'any que feia sis, un altre tzar, més fort que no pas ell, li va declarar la guerra, va conquerir la ciutat i el va treure.

Allavors el germà petit va començar altre cop a anar perdut i va tornar a on era son germà gran.

Aquest vivia tranquil·lament a pagès, sense riquesa, emperò també sense pobresa.

Els dos germans foren ben contents de recontar la vida llur.

-Ja veus bé prou-va dir el gran, -que jo tenia raó; jo he viscut sense trasbals; tu, encara que tzar, pensa quina vida més atormentada no has dut.

El petit li va respondre:

-No'm sap gens greu la meva aventura de la forest: és veritat que ara sóc decaigut, mes jo tinc per a embellir la meva vellesa, el cor ple de records, mentre que tu pocs ne tens.

LL·Ó TOLSTOI

Una notable conferència

COM que suposem que la censura no ens deixaria parlar amb l'amplitud que's mereixen els fets darrerament esdevinguts amb motiu de la vinguda d'En Joffre, ens acontentarem en comentar molt breument; per a no donar-hi importància, una conferència que donà a Madrid fa uns jorns un tal don José Antich senyor molt conegut entre els amants de les patries chicas.

Examinant el ressenyament que enviaren els corresponsals de la cortè trobem una sèrie de conceptes que són molt notables per a fer-ne amb ells un perfecte judici de ço que és el conferenciant. El tema que tractà fou el de «Salvem a España» i per a salvar-la començà per suprimir: el exordio de la conferència. Després d'això, exclamà molt seriósament:

«...el pueblo -o sigui els espanyols- no tiene la cultura que debe.

Nosaltres referent a aquest punt estem completament d'acord amb el senyor don José, car hi han qualques polítics centralistes que afirmant l'existència de la unitat espanyola demostren un complet desconeixement de les històries, llengües i costums dels pobles que constitueixen l'Estat Espanyol.

Tot seguit després d'aquesta afirmació catalanista passà a parlar dels problemes socials i de la unitat española. Sobre aquesta última començà dient:

«Espanya es una nación políticamente unificada...»

Ail aquí sí que el conferenciant confongué palesament la noció d'estat amb la de nació. Com també tornà després a equivocar-se quan referint-se a la nostra renaixença afirmà que:

«En los Juegos Florales, en las propandas políticas, con el pretexto del amor a la patria chica, se iba incubando el odio a la patria grande...»

I al arribar an aquesta darrera afirmació com que vegérem que el bon senyor tampoc sabia que de patries, com de mares i llengües, només se'n té una, jaquírem el diari sense finir de llegir la notable conferència del dit senyor.

CABRÉ I OLIVA

Petites notes del poble

LA FONDA

A fonda és una fonda estranya com totes les de poble. Hi han dos senyors del poble que hi viuen, i que valdria més que no hi visquessin. Hi han quatre viatjants que no hi viuen ni ganes. Hi ha un capità que no ens fa gràcia, amb la capitana, que sí que ens en fa: alta, mòrbida, amb els cabells com una posta de tardor, amb uns llabris que deuen saber tots els pecats.

A la cambra de dormir, un fimbre que no sona, un edredon que no abriga, un armari que no s'obre, un balcó que no's tanca.

I al menjador aquells quadros de sempre, i aquell menú de sempre amb plats d'etiqueta i plats d'estar per casa, i potser algun plat del país, que és el que no's pot menjar.

EL CASSINO

El cassino és un casolot destartat, on a l'hivern no s'hi pot estar de fret i a l'estiu en surts més torrat que un moniato. Hi ha poca llum, naturalment. Hi ha poca llum perquè és un cassino fet per a ús i recreu dels indígenes, i els indígenes es coneixen tots.

En aquest cassino s'escolten les beneiteries de tots els cassinos de poble i de tots els de ciutat. S'escolta també una música de fitxes que fa avorrir el dòmino per a tota la vida: Passo! El sis doble! Lleteta! Torno a passar!

Preguntem si al poble hi ha teatre. Sí, al poble hi ha teatre, però no fan funció fins demà que és diumenge.

LA MUSICA DELS SOLDATS

Al poble no hi ha altra musica que la dels soldats. No coneixen altra musica i estan molt satisfets de la que tenen. Déu els conservi l'orella!

A nosaltres aquest dematí ens ha despertat un terratrèmol que ns veiem ésser a Rússia i en plena juerga bolxevista. Però no: era la banda del regiment, que donava el concert de cada diumenge. Nosaltres que, fins allavors i gràcies a uns números de La Esfera, no havíem pogut dormir, hem maleït, drets al llit i en trajo de futbolista, el concert amb un gest apocalíptic.

Els musics tocaven Marina. Quan un poble s'escolta amb devoció la Marina, es pot assegurar que és poble perdut, que és poble a l'aigua, que és poble que ja no és poble: que és remat.

Els dos germans

os germans viatjaven junts; cap allà a mig-dia se van ajeure sota els arbres d'una forest per a reposar.

Quan se van despertar van veure prop d'ells una pedra on hi havia una inscripció. La van desxifrar i van llegir això que segueix:

«Que aquell qui trobarà aquesta pedra camini dins la forest vers l'orient; sobre el seu camí trobarà una riera, que l'atravessi; sobre l'altra vera veurà una óssa i els seus ossets; que prengui els ossets i que fugi muntanya amunt sense girar-se. Allà veurà una casa, i dins aquella casa trobarà la felicitat.»

Allavors el germà petit va dir an el gran: -Anem-hi junts, potser podrem travessar aquesta riera, agafar els ossets, portar-los an aqueixa casa i trobar tots dos la felicitat.

Emperò el gran va respondre:

-Jo no aniré pas a cercar els ossets, i no t'aconsello tampoc de fer-ho. Primerament, car aquesta inscripció no se sap si és veritat, potser sia feta expressament per a atrapar els passatgers; després és possible que l'haguem llegida malament; i també, admetent que això sia veritat, passarem la nit a la forest, no trobarem la riera, i ens perdrem. Adhuc trobant la riera, que la podrem passar? Potser es ampla i ràpida, i si la passem, és tan fàcil d'agafar els ossets? L'ósca pot escanyarnos, i nosaltres trobarem la mort per tota felicitat. D'altra part, si reeixim a agafar els ossets, potser no podrem fugir sense reposar-nos fins a la muntanya. Per ultim, aci no diu quina mena de felicitat se troba en aquella casa; potser és una felicitat que nosaltres no sabrem què fer-ne.

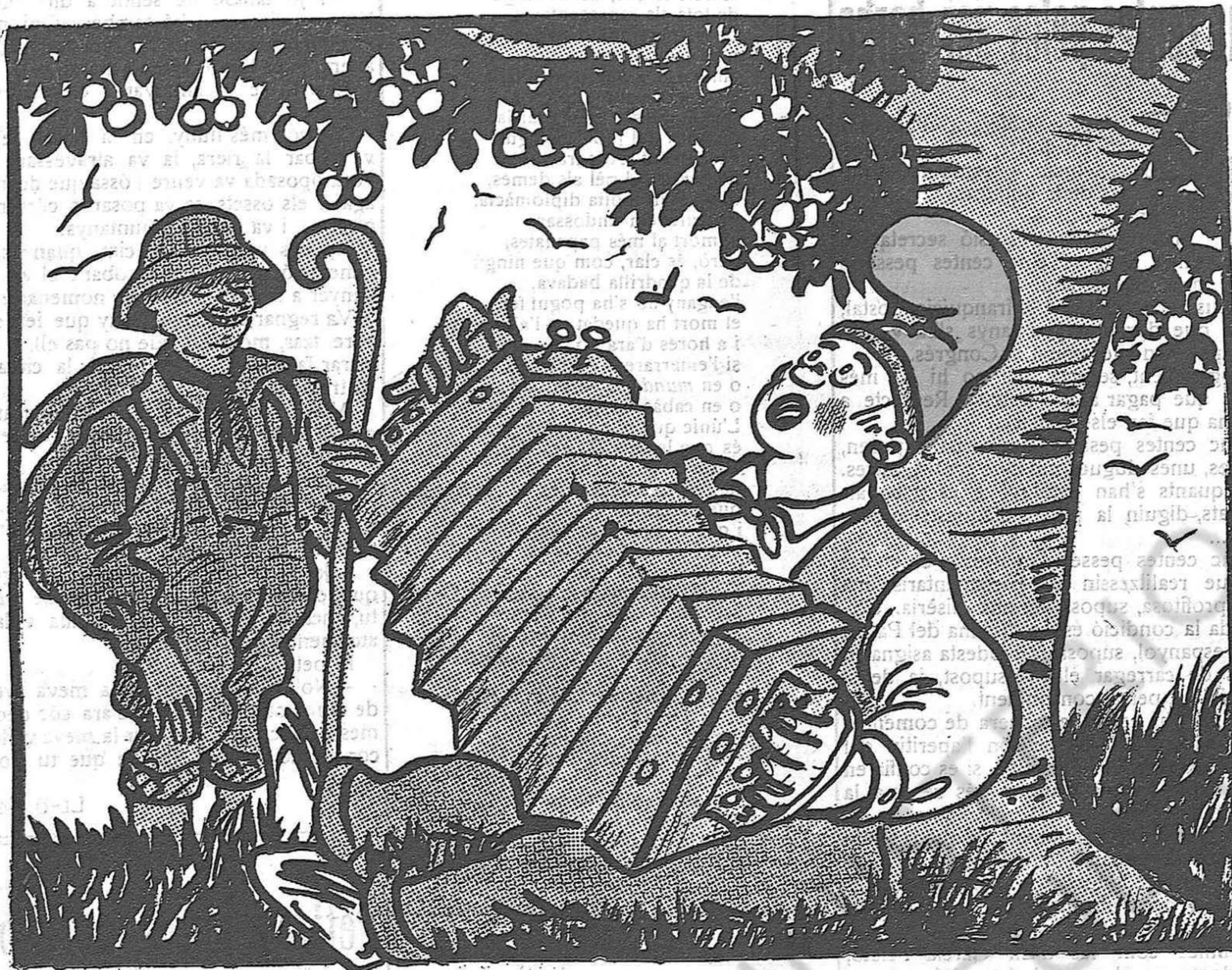
Emperò el petit va replicar:

-Jo no sóc pas del teu parer; això no ha estat escrit sobre aquesta pedra sense més ni més, i el sentit de l'inscripció és clar i precís. Primerament, no hi ha pas un tant gran perill a córrer. Si nosaltres no hi anem, un altre podrà descobrir aquesta pedra i trobar la felicitat en lloc nostre. Sense un treball anterior no hi ha res al món que ens pugui donar gust. D'altra part, no vull ésser tingut per covard.

El gran li va respondre:

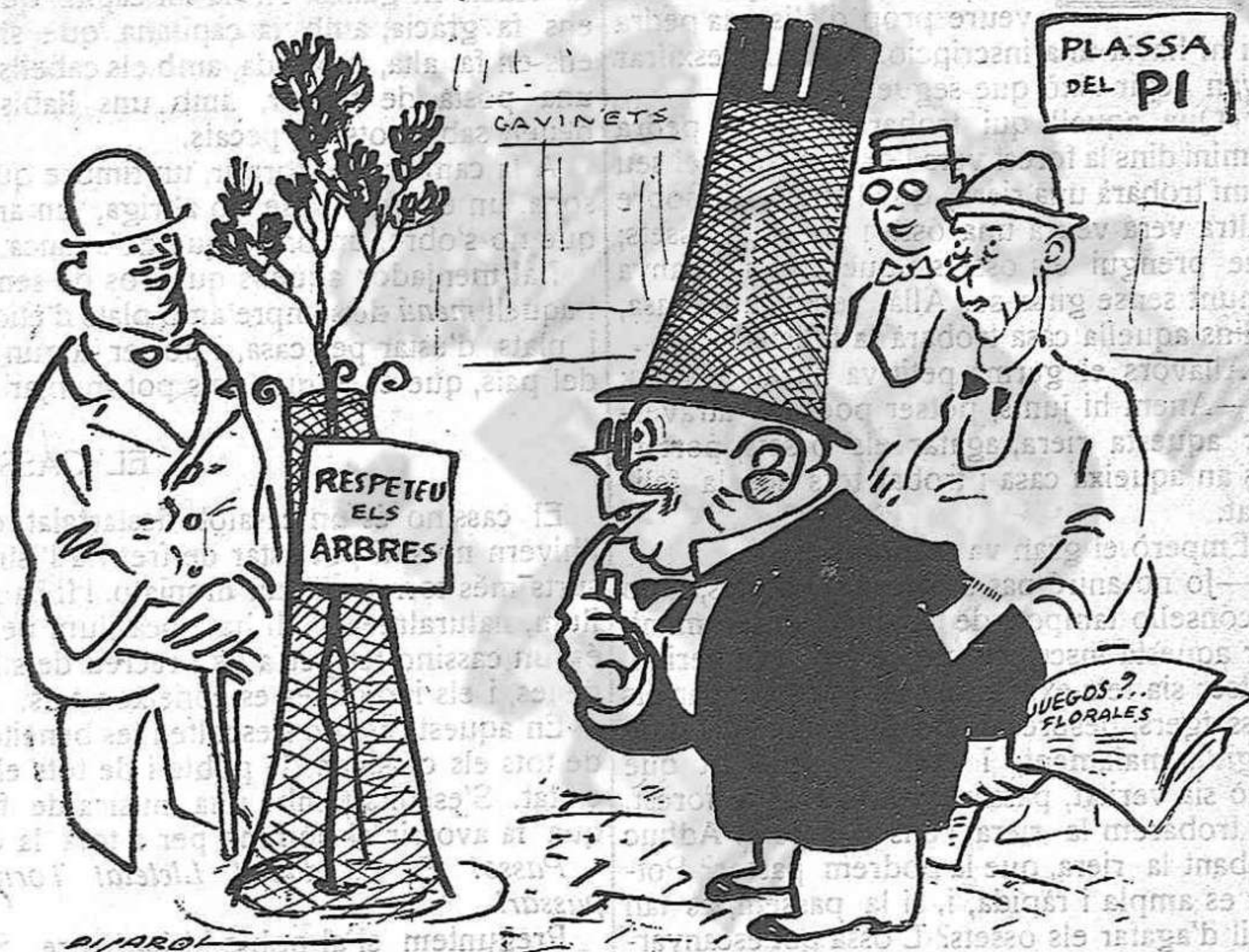
-Tu ja saps el proverbi: «Qui tot ho vol, tot ho perd», o bé també aquest altre: «Val més un ocell a la mà que no pas cent volant».

El nou sistema de collir cireres

— Què feu aquí, mestre?
— Espero que caiguin.

El Pi de la plaça del Pi

— Carai!... Vès qui s'ho havia de pensar que tan aviat treuria pinyes!...

EL SOL

— Vingui, vingui, que anirem a pendre el sol.
— Nosaltres no en teníem cap gana de pendre el sol. No l'hem pres mai, ni pensem pendre'l mai. Ens sembla un trasto inútil i antipàtic, al que de bona gana li posaríem una pantalla. Al sol només l'adoren els gossos, els gitans, els ganduls i els espanyols.
— Però el bon amic del poble ens ha tret de la fonda i ens ha passejat per tots els carrers com qui passeja una mona, sempre pel sol: un sol de mató, de rovell d'ou, de crema cremada, de caramel.
— Això és caldo de la reina! — ens ha dit tot entusiasmat, creient al sol del poble un

sol diferent, un sol particular, subvencionat pel consistori.

I nosaltres hem fet de resposta:
— Caldo de la reina? Ens agrada tan poc el caldo!

EL CRIST DE L'ESGLÉSIA

Naturalment, el Crist no podia ésser més que a casa seva, a l'església.
— Com que no és el patró del poble, el cuiden molt malament, el cuiden tan malament com a nosaltres ens cuidaven a la dispensa els mesos que no pagavem, que dels dotze de l'any eren catorze. El tenen en un recó, i li tenen per compromís, perquè no és cosa de portar-lo a la Cooperativa o a la fonda. I li han posat dos llums, un a cada costat, de

brac torçat de llautó i tulipa de vidre glaçat. Creuen que així han complert. Veritablement, aquells dos llums pecadors de *chambre d'hotel meublée* hi fan un paper ben trist, però un s'ha de pensar que la religió no és pas una cosa tan sèria com això, per a parar-hi esment i que de totes maneres ni el Crist ni els llums són necessaris a la nostra vida.

LL. CAPDEVILA

«Tots els jocs porten raons» diu la dita. I fins els «Jocs Florals», una cosa a primera vista tan innocent, han tingut la gràcia de refermar la justícia de aqueix refrà popular. Ni la presència, ni la presidència del gran Joffre que enguany donà a la *Gaia Festa* caràcters epopèics, pogueren contrarestar els efectes de les raons que van estar a punt de convertir-se en batalla campal.

Una continuació del Marne.
I permetin que no entri en detalls que tampoc me deixarien comentar.
El fet és que les festes en homenatge del mariscal acabaren com el Rosari de l'Aurora. I tot per culpa de l'intemperància centralista. Visca la República federal!

Els de l'U. M. N., anant a cridar visques al despatx del Governador, no han convençut a ningú.

Tot allò es veu d'una hora lluny que fou cosa preparada; efecte teatral pera contrarestar l'efecte de aquells altres visques.
Però aquells altres sí que foren espontanis. No n'hi ha pas poca, de diferència!

Ha mort, a Madrid, el general Cirujeda, membre del Consell Suprem de Guerra i Marina. El general Cirujeda fou el que a Santiago de Cuba manava els matadors del cèlebre separatista Maceo.

Tant mateix, En Jaumet de Borbón se n'ha anat a Amèrica.
Qui tingui feina que se la faci.
I ell sembla que en té molta.
Quan era a Europa criava pretensions de tron i corona. Ara cria gallines.
El predomini de les substàncies!

En Gambús proposa que's col·loqui una làpida de homenatge al general català Josep Moragas, l'home representatiu del esforç nacional més heròic de Catalunya; làpida qu'es posaria en tal cas en el mateix lloc on fou exposat el seu cap, dintre una gavia infamant, per a escarni, l'any 1715.

Bona idea.
I que la aital làpida es construeixi per subscripció pública a quota única de deu cèntims.

M'entero per les notes religioses de un diari: «El obispo de Barcelona, doctor Reig, ha estado en París con objeto de recoger la herencia de la señora viuda Romaguera, cuya cantidad asciende a 1.700.000 francos...»

Lo que pensarà el mitrat:
Romaguera d'aquestes que se'n presentin cada dia.

Els veïns de Bruselas sembla que volen reedificar la estàtua d'En Ferrer Guardia que enderrocaren els alemanys.

Al enterar-se d'aqueix intent, els senyors de la nostra «Molestia Social», han començat ja a aixecar la seva protesta.
I els belgues... ja tremolen.

Tant a Madrid, com a París i com a València, han tingut lloc grandioses manifestacions obreres el dia primer de maig.

Es veritat que tant en un lloc com en l'altre ocorregueren lamentables incidents; però tingueren la fortuna de manifestar-se, cosa que no havem pogut fer nosaltres.

A Barcelona, muts i a la gàbia.
De cara a la paret; com els colegials castigats, braços en creu.

Don Antoni Maura ha donat una nova conferència política.

No ens interessa.
No ens interessa per tres motius.
El tercer perquè la tal conferència fou donada en el «Teatro del Centro».

I no creiem en res que faci olor de centralisme.

La Presidència del Consell de ministres ha deixat sense efecte la Reial Ordre disposant l'ús del uniforme únic per al exercit.

— Li donem tota la raó.
Què carai venen amb l'uniforme únic!
Aquí l'únic uniforme únic té d'ésser el dels guardies municipals.

Havem tingut el gust d'encaixar amb el nostre entranyable amic i distingit col·laborador, el diputat per Barcelona, En Gabriel Alomar, qui, procedent de Madrid s'ha dirigit a Palma al objecte de descansar uns quants dies.

Es mereix, efectivament, el descans l'amic Alomar, ja que, com sabran els nostres llegidors, ha fet una llarga i valenta campanya d'esquerra en el Congrés, on deixà ben sentada la seva significació republicana i nacionalista.
— Apa, a condensar energies... i a tornar-hi.

Amb el seu gest heròic de «Bellas Artes» els guardies municipals s'han ben guanyat el títol de benemerits de la pàtria.

Sobre tot el Sánchez detingut, vexat i apalliat se mereix, sinó una estàtua com la d'En Casanova, quan menys un bustet al Park.
— Però que no el posin, aqueix busto, allà on ballen les sardanes, perquè allà tornaria a rebre.

La tant *cacareada* crisi històrica s'ha solucionat pujant En Dato al poder. En Dato i els seus de sempre.

No hi veiem l'Història.
I si la veiem, pobreta, és malferida, atropellada...

Una història de bergants... i d'inútils... que tothom senyala amb el dit.

Llegim:
«S'ha constituït el Consell directiu de «Els Nets dels Almogàvers.»

No és precisament direcció el que en aqueixos moments els falta als almogàvers.
No és direcció, sinó execució!

El popularíssim i acreditat fotògraf barceloní conegut per *dits Napoleón*, ens fa sabedors que'l dimèrcres a la tarda el mariscal Joffre i la seva muller anaren al esmentat taller a fer-se retratar.

Molt bé, senyor Napoleón!
El vencedor del Marne no podia ésser retratat sinó pel vencedor de Austerlitz.

Perfectament que ell s'hi fés retratar i que vostè el retratés.
Però... ¿no li sembla que valia la pena d'èsser que abans el possessin tranquil?